

at lade Skuespillene raade over det dobbelte Antal Aftener i Forhold til Operaen. Jeg tror nok, at man kan gøre det Regnestykke, som det ærede Medlem gjorde op til 77 Skuespilaftener og 108 Opera- og Balletaftener, op paa en lidt forskellig Maade, idet de forskellige Kunstarter samvirke; men jeg medgiver nu igen gerne, ligesom ved første Behandling, at dette Forhold i denne Sæson maaske ikke er saa korrekt, som ønskes kunde. Der er dog, synes jeg, et Hensyn, man billigvis maa tage. Hvis man vil dømme en enkelt Sæson meget stærkt, tror jeg, man gør sig skyldig i noget uretfærdigt. Der maa tages et lidt længere Tidsrum, en Række af Sæsoner, thi den enkelte Sæson er noget afhængig af, hvordan det nye Repertoire, man har tænkt at skabe, lykkes. Naar det ærede Medlem — og deri kan jeg helt og fuldt samstemme med ham — i saa høj Grad ønsker, at Skuespillet maa blive det toneangivende paa vor nationale Scene, maa man samtidig ikke glemme, at for at dette kan ske, uden at det helt og holdent skal bæres af det klassiske Drama, er Betingelsen den, at vi have Forfattere og Digtere, der kunne byde Teatret det nødvendige Materiale. Og som jeg nævned ved første Behandling af denne Sag, er Forholdet i denne Sæson netop dette, at flere, jeg vil ikke sige en Række, men flere nye danske Skuespil ikke have vist sig at have den Bæreyne, man maaske havde tænkt og haabet paa, og dette forskyder Sagen for den Sæson. Jeg forstod ikke det ærede Medlem saaledes, at han mente, at Teaterledelsen bevidst vilde forskyde Forholdet, saa at Skuespillet traadte tilbage, og Opera og Ballet vandt frem. Jeg forstod det ikke saadan, men jeg vil dog i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse sige, at jeg tværtimod har den Opfattelse, at Teaterledelsen i høj Grad ønsker at gaa frem netop i den Retning, i hvilken det ærede Medlem ønsker, at Forandringen skal ske. Jeg vil ogsaa haabe, at det klassiske Drama maa blive taget op paa en saadan Maade, at det bliver friskt og nyt for den Slægt, der nu skal se det paa vor nationale Scene, og dertil vil jo høre, at alle de Kræfter, vi have i Skuespilverdenen, som evne at bære det klassiske Drama frem, ogsaa drages til og bevares for Nationalteatret.

Jeg tør ikke indlade mig paa at udtale mig om Transaktioner vedrørende Ejendommene i Tordenskjoldsgade, ej heller finder jeg det i Øjeblikket betimeligt at

udtale mig om Præmieobligationslaanet. Det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at dette har en finansiell Betydning, der gaar langt udenfor det kongelige Teaters Kreds. Jeg mener, der er andre Interesser, der samtidig spille med ind her. Naar det ærede Medlem opfordrer mig til at forhandle med Finansministeren, maa jeg sige, at det har jeg gjort ikke een Gang, men flere Gange.

Hvad endelig Hofteatret angaar, finder jeg mig ikke en Gang berettiget til at indlade mig paa en Diskussion om dette, idet jeg saa ad anden Vej først maatte have indhentet en Bemyndigelse til at forhandle Spørgsmaalet, om dette Teater maaske kunde anvendes til et Teatermuseum. Jeg kan nok indse, at der kan være et og andet, der taler for, at man, naar vi komme saa vidt, at vi her i Landet faa et Teatermuseum af Betydning, da tager under Overvejelse, om det var muligt at faa det gamle Hofteater eller maaske en Del deraf til Brug for et saadant Museum. Jeg slutter med paa ny at takke for Udvalgets Betænkning, som jeg haaber vil faa effektiv Betydning i kommende Tider.

A. C. Meyer: Til den højtærede Minister, der nu er stegen ned fra Minister- taburetten til Folket, skal jeg sige, at jeg glæder mig i meget høj Grad ved at kunne rette et Par Bemærkninger til Ministeren i Anledning af den Udtalelse, jeg brugte om en Stat i Staten, og som han ikke rigtig syntes om, idet han syntes at formode, at jeg dermed kunde have antydnet, at der skjultes noget, som Rigsdagen ikke fik Rede paa. Jeg har ganske vist ikke tænkt mig, at Rigsdagen ikke kunde være i Stand til at faa Rede paa de Forhold, den ønskede oplyst, ved et Udvalgs Arbejde. Jeg har kun med dette Udtryk villet antyde, at det kongelige Teater ligesom Statsbanerne har en Administration, som Rigsdagen kun i ringe Grad vil være i Stand til at gribe ind i. Det drejer sig her i høj Grad om, hvorvidt Ministeren paa Rigsdagens Vegne er i Stand til at øve den fornødne Indflydelse. For saa vidt nu den højtærede Ministers Haand er lige saa stærk, som hans Elskværdighed er stor, tvivler jeg ikke om, at det vil lykkes, og jeg vil haabe at kunne gøre Regning paa, at Ministeren i de Forhandlinger, han indleder med det kongelige Teaters Ledelse, vil være i Stand til at fremkalde en saadan Ændring i de bestaaende Vilkaar, at det Personale, der ikke føler sig tilfreds, i nogen Grad maatte kunne blive det.